

зовия салонъ, да си отидѣлъ и ти. Че иди пъкъ. Влѣзъ и ти между хората, иди послушай, па се върни да разправишъ нѣщо и на насъ. Ти само съ онзи се събирашъ, съ смахнатия Станча.

Нѣщо се надигна въ гърдитѣ на Бунала, но се въздържа.

— Затуй ме търсилъ Драганъ, а? — каза той. — Азъ ще мина да видя и него. Пъкъ може да ида и на събранието имъ.

Бунала тръгна вече къмъ портата. Като излѣзе на улицата, видѣ дълга върволица селски коля и се сѣти, че днесъ бѣше пазаръ. Той се спрѣ и внимателно се вгледа не въ хората, а въ конетѣ. Бунала живѣеше на края на града, мѣстото, дето ставаше пазарътъ, бѣше наблизо. Дощъ му се да види какви коне сж изкарани днесъ за продаване. Имаше време — щѣше да походи изъ пазаря и пакъ да иде у дъщеря си.

Бунала обичаше хубавитѣ коне. Съ тая си слабостъ той, дето се казва, живѣ и остарѣ. Най-напредъ той започна печалбитѣ си като кърджия на едни богати търговци-ракаджии, горно-орѣховчени. Работата му бѣше да обикаля отъ село на село, случваше му се да пжтува нощемъ, да минава презъ гори и пущинаци, често съ много пари отгоре си. За такава една работа се иска човѣкъ да бжде сърдченъ, да има оржие и, преди всичко —